

Havas Henrik

PORNÓ!

Publio
KIADÓ

Pornó 1. Prűdek legyűnk, vagy...?

Havas Henrik

Publio Kiadó

2012

Minden jog fenntartva!

Digitalizálás: PublioScan

ELŐSZÓ

Gyakran az egyik riportkönyv kínálja a következő témát. Amikor a Lipótmezőn a pszichiátria világáról gyűjtöttem anyagot olyan speciális, számomra ismeretlen problémákkal találkoztam, mint a szerencsejáték szenvedély, illetve a pornóiparhoz kapcsolódó sajátos lelki problémák. Így született meg a Vesztőhely című kötet tavalay, és ezért jelenik meg most ez a könyv.

Már jóval korábban, másfél-két éve felmerült a gondolat, hogy érdemes volna írni a pornóról, illetve a pornóiparról. Megkerestem a magyar pornópápának kikáltott Kovács Istvánt (Kovit), aki kitörő' lelkesedéssel fogadta az ötletet. Azt mondta, hogy a szakmának jót tesz, ha végre megszületik egy olyan riportkönyv, amely - ahogy ő fogalmazott - komolyan és tárgyilagosan közelíti meg a témát. Az első találkozás után eltelt két hét, és Kovi szomorúan közölte, hogy sajnos nem megy, mindenki fél, senki sem hajlandó szóba állni velem. Én és a kiadó visszavonultunk, mondván, a szereplők nélkül nem megyünk semmire. A Lipótmezőn tett kirándulás kellett ahhoz, hogy elszánjam magam még egy kísérletre.

2004. január 2-án kezdtem az anyaggyűjtéshez, a kéziratot 2004. május 18-án zártam le. Egyetlen ember kivételével mindenki szóba állt velem, csupán Kovi vezető operatőre zárkózott el. Két okból sem értem a félelmét. Egyrészt a szakmában és a szakma környékén mindenki tudja, ki ő, és mivel foglalkozik. Másrészt ez a könyv reményeim szerint éppen arra bizonyíték, hogy azok az opratőrök, világosítók, hangmérnökök, berendezők, kellékesek, sminkesek, akik pornófilmek elkészítésében vesznek részt, ugyanolyan jó vagy rossz szakemberei a filmiparnak, mint azok a kollégáik, akik reklámfilm, dokumentumfilm vagy

nagyjátékfilmet készítenek. A médiában amúgy is óriási a mozgás - ahogy mondani szoktuk, az „átdolgozás” valaki egyik nap valamelyik élvonalbeli tévécsatorna hightech stúdiójában dolgozik, másnap viszont már valahol az Alföldön egy juh hodályban dolgozik egy pornófilm forgatáson. Szerintem ebben nincs semmi szégyellni való.

Négy és fél hónap alatt több mint hatvan interjú és riport készült el ehhez a könyvhöz. Mint korábban, most is segítőtársam volt régi tanítványom, Kadlicsek Krisztián. Rengeteg segítséget kaptunk. Ezúton is szeretnék köszönetet mondani a könyv összes szereplőjének.

Természetesen messzemenően igyekeztem figyelembe venni a személyiségi jogokat, tiszteletben tartottam azoknak a kérését, akik névtelenek akartak maradni. A kéziratot átolvashatták, és ami a legnehezebb volt, megpróbáltam kiszűrni a szövegből azokat a személyeskedő megjegyzéseket, amelyek indokolatlanul bántanak valamely szereplő érzékenységét.

Mindenkinek van valamiféle képe, elképzelése a pornóról. Annak idején én is, mint minden kamasz, izzadó kézzel nyúltam a pornóújságokhoz. Máig emlékszem, milyen izgalommal néztem életem első pornófilmjét. Azt sem tagadom, hogy amikor döntenem kellett arról, hogy a műholdas szolgáltatótól melyik csomagot rendeljem meg, szempont volt az is, hogy legyen benne pornócsatorna. Az is igaz viszont, hogy nagyon ritkán nézek pornót. Megpróbálok pontosan fogalmazni - untat.

Riportot becsukott szemmel nem lehet írni. Akkor kerül nehéz helyzetbe az újságíró, amikor oda kell mennie, ahova szíve szerint sohasem menne, olyasmit kell látnia, amit szíve szerint sohasem nézne meg. Márpedig ez a két eset ebben a négy és fél hónapban hetente megtörtént velem.

Amikor ennek a könyvnek a megírásához fogtam, nagyon

keveset tudtam a pornóról, illetve a pornóiparról. Most sem tudok mindent, csak

valamivel többet. Megtanultam például azt, hogy a pornó sokkal többről szól, mint gondoltam. Nem csak egy vagy több nőről, férfiről, és arról, ami köztük történik. A pornópiac egyre jobban a bizarr felé tolódik el – egyre nagyobb az igény a melegfilmek iránt, egyre keresettebbek a fétis, a szado-mazo, a pisis, a kakis, valamint az állatos filmek.

A kiadóval egyetértésben úgy döntöttem, hogy a csaknem száz órányi hangfelvételből, meg a tucatnyi telejegyzetelt notesz szövegéből két könyv készüljön. Egy a hagyományos pornófilmek világáról, egy pedig a meleg és a bizarr filmekről.

Ha kérdeznek, azt szoktam mondani, hogy a riportkönyveim csak kisebb részben szólnak gyilkosokról, szerencsejátékosokról, szeretőkről, a pszichiátriai osztályok betegeiről – nagyobb részt minket mutatnak be, a nagy többséget, a hétköznapi embereket. Ez a könyv, és a nemsokára megjelenő második kötet nem csak a pornóipar szereplőit mutatja be, hanem minket is, akik a pénzünkkel fenntartjuk ezt az iparágat. Számomra ez volt az elmúlt négy és fél hónap legnagyobb tanulsága.

Még valami: nehéz volt ezt a könyvet megírni, nyilván olvasni is nehéz. Vannak ugyanis szavak, amelyekre nem áll rá a szánk. A kiadóval közösen úgy döntöttünk, hogy a dolgokat a nevükön nevezzük. Másképp ezt a könyvet sem megírni, sem kiadni nem lett volna érdemes. Lesznek, akik felháborodnak, mondván, ez a szöveg túlmegy a tűréshatáron. Visszakérdezek: és a pornó nem?

Befejezésül szeretném elismételni: szörnyű, szinte elviselhetetlen világot mutat be a könyv, és különösen az ezt követő második kötet. Csakhogy ebben a világban benne vagyunk mi is, akik nem gyártunk, „csak” fogyasztunk. Nélkülünk ők sem léteznének.

Havas Henrik

2004. május 18.

HIRTELEN DOLGUNK LESZ

- Nem lehet erősebbeket az ORTT miatt. Már egy meztelen női felsőtestnél is fogja a fejét a Sváby.

- Pedig csak most jön az érdekesebb része a dolognak - szomorkodik Hopka, aztán felszól a galériára a rózsaszín tangás lányhoz. - Brigi! Análmosás volt már? Brigi rázza a fejét, hogy még nem.

- Akkor majd segít a Gábor, megmutatja, hogyan kell. Öt percek van.

Kifelé megyünk Budapestről. A rádióban egy szakértő azt mondja, hogy a főváros öregszik, a lakosság naponta három fővel fogy, és a helyzet egyre csak romlik. Valamelyik peremkerületben járunk, Rákos-akárhol. Az, aki nem itt dolgozik vagy lakik, aligha jön errefelé. Az aszfaltot földút váltja fel. Az utóbbi egy-két évben rengeteg új házat építettek errefelé. Mindegyik nagy, mindegyiket átláthatatlan kerítés veszi körül, majdnem mindegyiket valamilyen rikító színre mázolták, és szinte az összeshez hozzáragasztottak egy-két funkciótlan tornyocskát. Kora délután van, és sehol egy lélek. Még a kutyák sem vonyítanak, és a nyugdíjasok sem várják a kapuban az ismerőst vagy a postást. Ahhoz képest, hogy február első hetében vagyunk, kifejezetten kellemes az idő. A TV 2 furgonját követjük, Sváby Andris küldött egy stábot, hogy megörökítsék, miként kezdek hozzá az új könyvemhez. Az üzlet mindkettőnknek előnyös. A Napló kurrens témát mutathat be, hiszen a pornográfia a bulvársajtó jóvoltából már régen kilépett a homályból, és természetesen a könyvnek is jól jön némi reklám.

A jó nagy, sárga furgon egy négytornyoskás családi ház előtt

fékez. A tévé most előnyt élvez. Élvez... Hű, mostantól vigyázni kell a kifejezésekkel... Azurák Csaba riporter csönget. A kertkapu túlsó oldaláról pitbullféle kutya figyel minket. Baseballsapkás, fiatal srác engedi be a stábot. Úgy látszik, szófogadó, mert a véreb tényleg nem bánt senkit.

Hopka Ferenc producer már vár minket, ő bérelte a helyszínt a forgatáshoz. Az alsó szint egy hagyományos családi ház méreteihez képest óriási. A márványburkolat, ki tudja miért, öt különböző színben pompázik. A bejárati ajtótól balra széles lépcső vezet fel a galériára. Fentről a korlátra könyökölve fürdőköpenyes fiatalember bámul ránk. A nappali közepén kissé használt bőr ülőgarnitúra. Az egyik fotelben szilikon mellű, pucér lány pózol egy fotósnak. A sarokban zongora, az ablak mellett óriási tükör. Abban nézegeti magát egy félmeztelen lány, láthatóan elégedetlen a frizurájával. A teret négy-öt lámpa világítja be, rengeteg a kábel, a csatlakozó, meg az ilyen-olyan láda, doboz. Hopka kreol bőrű, 35-40 év közötti, rövidre vágott, fekete hajú fiatalember, talpig Nike-ban. Elnézést kér, pár perc, és a rendelkezésünkre áll, de éppen most kezdték a fotózást, néhány kattintás még, és „mindenki a miénk”. A Napló operátőre már a lépcső tetején áll, készül az első totál a vasárnap esti műsorba. A szilikon mellű lány maga alá húzza széttárt lábait. Az ágyéka borotvált, a szeméremajkakban láthatóvá válik két karika. Látszik, hogy profi, egyáltalán nem zavarja, hogy megjöttünk, és forgatunk. Még egy laikus is pontosan látja, hogy a helyszínen igencsak alkalmas pornófilmzésre. Egy ügyes operatőr többfajta háttérrel is használhat. Állhat a lány antik görög szobormásolat előtt, feketé szű ette régi komódra, feltérdelhet egy koloniál asztal tetejére, vagy pózolhat aranyozott állóóra, esetleg műanyag gyümölcsökkel telerakott üvegtál előtt. Picit furcsa, hogy a lány egyik kezében üres táblát tart, de a rendező már meg is magyarázza:

- Ez most softos anyag, amit látnak. Az egyik internetes honlap számára készül. Az üres táblára majd montírozáskor kerül rá a

felirat.

A galériáról meztelen fiú ballag le. Magabiztosan mozog, nagy hangon beszél, átmegy az amerikai konyhába. Az asztalon helyet próbál csinálni egy hamutartónak. Nincs könnyű dolga, mert egy-két hete nagyszabású spagettievészet lehetett ott; legalábbis a mosatlan tányérok meg az ételmaradékok erről árulkodnak.

Meglepően sokan vagyunk, ezt Hopka is érzékeli, mert két riadt szemű lánykát felparancsol a galériára. Egyikük, egy rózsaszín tangás, két-három lépcsőfok után visszafordul, nagy levegőt vesz, visszajön, és bemutatkozik. Már tud arról, hogy tévéfelvétel meg könyv készül, borzasztó nagy megtiszteltetés volna, ha valamelyikbe, de még jobb volna, ha mindkettőbe be tudna kerülni. Csöngetnek, 50 körüli hölgy jön polárfelsőben, nyakában telefon. Utat tör magának, majd félrevonja a rendezőt.

- Ide figyelj, csak akkor maradok, ha előtte megkapom a pénzemet!

- Mondtam, hogy kapsz tízezret, nem? Nyugi, meg is kapod.

A hölgy megnyugszik, elindul a galéria irányába. A tv2 munkatársai akcióban. Készülnek a vágóképek, a riporter instrukciói szerint a lehető legszolidabbak. Azurák Csaba magyarázkodik.

- Nem lehet erősebbeket az ORTT miatt. Már egy meztelen női felsőtestnél is fogja a fejét Sváby.

- Pedig csak most jön az érdekesebb része a dolognak - szomorkodik Hopka, aztán felszól a galériára a rózsaszín tangás lányhoz. - Brigi! Análmosás volt már?

Brigi rázza a fejét, hogy még nem.

- Akkor majd segít Gábor, megmutatja, hogyan kell. Öt perccetek van.

A megkövesedett spagettimaradványok mellől feláll a meztelen srác, elnyomja a csikket egy tányérban, és elindul Brigi után.

- Ez lesz az első análja a lánynak - magyarázza Hopka. - Ilyenkor egy pumpás gumifecskendővel kimossák a végbél azon szakaszát, ahol a közösülés zajlik. Öt perc, és kezdünk!

Azurákkal egyetértünk abban, hogy nekünk Öt percen belül már indulnunk kell. Hopka aggódik a könyv meg a tévéfelvétel hitelessége miatt, mi is szomorúak vagyunk, de már csak arra van időnk, hogy interjúidőpontot egyeztessünk.

A szilikon mellű lányt Anikónak hívják. Legalább a művésznevét illene tudnom, de nem ismerem, ezért már kint a kapuban kérdezem meg a rendezőtől. Ő Cony Ferrara, vele néhány napon belül találkozom, méghozza a lakásán. Hopkával két randevúban is megállapodunk, előbb Eger környéki házában, aztán Brüsszelben, az Erotika Fesztiválon beszélgetünk.

CONY FERRARA (ANIKÓ)

Az egész egyre durvább. Van olyan lány, aki azt mondja, inkább ötször hány, mint hogy egyszer anált vállaljon. Mondtam, én inkább vállalom öt anált, mint hogy egyszer hányjak... Hol a határ? Előfordult, hogy hat fiúval voltam.

Omladozó bérház, valahol a Józsefvárosban. Anikó garzonja nem nagy, úgy 40 négyzetméter. Nem tudom, mennyit kapott a lakberendező, de megdolgozott érte, az biztos! A gardrób boszorkányosan praktikus, a ruhák mellett elférnek az utazótáskák, a vasalódeszka, sőt még a felmosófelszerelés is. A fridzsiderben kivi, narancs, mandarin, ásványvíz. A polcon teák, vitaminok. Mosógép szemben az ajtóval, fölötte villanyrezsó, de nem nagyon használják. Anikó mindig máshol eszik, édesanyjánál, nagymamánál, vagy éppen valamelyik barátnőjével. Az előtérből ovális átjáró vezet a szobába. Mint mindenütt, itt is a rózsaszín dominál, és a kék több árnyalata. A franciaágyon egy óriási plüsstigris terpeszkedik, de van két másik a szekrény tetején is, az egyik szintén plüssből, a másik gipszből. Van még tigris fotón, porcelánon, és egy komoly kés díszdobozban, amelynek nyelére - nyilván nem véletlenül - tigrist faragtak. Sőt, az ajtó fölé egy tigrisfejet akasztottak. Anikó nem tudja, honnan ez a tigrisimádat. Van még egy piton is, most készül az új portfólió, ahhoz kérték kölcsön a kígyót. Nem túl nagy, de pont akkora, hogy a kép kedvéért rátekeredjen Anikó testére. Van még televízió, DVD-lejátszó.

Anikó 21 éves. Szülei kétéves korában váltak el, hogy miért, arról mindkettőjüknek megvan a maga verziója.

- Elkezdtem az általánost. Megmondom őszintén, nem nagyon

szerettem tanulni. Anyukám magántanárt fizetett, de hiába, nem tanultam. Megbuktam, és a következő másodikat már egy kollégiumban kezdtem; anyukám beadott, másodiktól nyolcadikig oda jártam. Édesanyám varrónő volt otthon, nagyon szorgalmasan dolgozott. Nem tudom, talán jobbnak látta így...

A nevelőotthon egy hűvösvölgyi régi villában volt, a gyerekeket hétfélig engedték ki. Péntek délután hatkor lehetett hazamenni, de vasárnap este hatra már vissza kellett érni. A gyerekek szinte kizárólag a rossz családi körülmények miatt kerültek oda, sokan a testvéreikkel együtt. A napirend szerint hatkor volt ébresztő, fél óra alatt kellett elkészülni, aztán jött a reggeli. Anikó kedvence a lekváros kenyér volt, kakaóval. Az uzsonnát magukkal vitték, zsemlye két szelet szalámival, meg egy alma. Reggeli után mindenki indult az iskolába, ki ahová járt. Anikónak mázlija volt, csak négy villamosmegállót kellett utaznia. A kicsik próbáltak összetartani, mert a nagyobb lányok uralkodni akartakfelettük. A nevelőotthonbanfeltétlenül szükség van egy barátnőre.

- Egy kis cigánylány volt, úgy hívták, Kanyaró Melinda. Nem foglalkoztunk a többiekkel, kiszöktünk a közértbe, loptunk csokoládét, találtunk kóbor kutyákat, azokat bevittük a nevelőintézetbe. Mindig csináltunk valami hülyeséget. Elvoltam vele, kértük, hogy egy szobában legyünk.

Anikó azt mondja, nem tud úgy nézni az édesanyjára, mint egy anyára. Nem haragszik rá, mégiscsak az édesanyja, de valódi szülő-gyerek kapcsolat soha nem tudott igazán kialakulni köztük.

- Tudom, hogy az anyám, ő szült meg. A kiskutyákat is azért fogadják örökbe kiskorukban, hogy hozzá nőjenek az emberhez. Minden vasárnap egészen az indulásig sírtam, hogy nem akarok visszamenni. A mamám is sírt, és azt mondta, hogy menni kell, menni kell.

Anikó, ha bukdácsolva is, de elvégezte az általános iskolát, majd

Békásmegyeren felszolgálónak tanult egy szakmunkásképzőben. Ezekben az években - ahogy ő fogalmaz - „reccsent” volt.

- Rosszcsont kislány voltam. Olyanokat csináltam, hogy a békának belenyomtam a cigit a szájába, és szétdurrant, a macska seggére meg paprikát kentünk, és véresre dörzsölte. A macskákat nem szerettem, a kutyákat viszont igen.

Tizenhat évesen kezdett diszkóba járni. Megismert egy disc-jockeyt, ő vette el a szüzességét.

- Elkezdtem táncolgatni, akkor csöppentem bele az éjszakai életbe. Előtte még azt mondtam, dehogy leszek én táncoslány! Hónapokig gondolkodtam rajta, aztán elkezdtem, és nagyon megtetszett. Egy csütörtöki napon voltam először táncolni, pénteken nem mentem iskolába, és szombaton már újra táncoltam.

Egy éjszaka nyolc-, aztán tízezret keresett tisztán, zsebbe. A pénzt magára költötte. Szerette, ha övé a legszebb, legextrémebb ruha, és a hajára sem sajnálta a pénzt, próbálta követni a divatot. Egyre több helyre hívták, minden nagyon jól ment, csak a mellével volt baja. A közönséget ez kevéssé zavarta, sikere volt mindenütt.

Németországban és Japánban is. Eleinte Ausztriába, Németországba ment ki, először csak egy-egy napra, később akár hosszabb időre is. A go-go után belevágott a sztriptízbe. Tokió nem jött be, egy hónap helyett már egy hét után visszajött.

- Olyan érzésem volt, mintha soha nem mehetnék haza. Béreltek nekünk egy kis lakást, mindennap járni kellett a bárba. Nyelveket se nagyon tudtam, iszonyatosan idegennek éreztem magam ott. Kellett volna a vendégekkel konzumálni, de nem tudtam angolul, és nem is mentem oda hozzájuk. Mindegyik olyan egyforma volt, Újországon éreztem magam.

Itthoni diszkókban folytatta, de kijárkált Ausztriába is. Aztán úgy döntött, hogy még egyszer megpróbálkozik Japánnal. A

sztriptíz után a live show következett.

- Mindennap két show-t kellett csinálni, azt hiszem, havonta félmillió forintért. Kibírtam volna azt a fél évet, dolgozni is tudtam volna azzal a magyar fiúval, aki kint várt, ha nagyon megerőltetem magam. Három hét múlva hazaküldtek. Ez a magyar fiú ott a bárban megbaszta az összes kurvát, a főnök nagyon ideges lett, és elzavart mindkettőnket. Mielőtt kimentem Japánba, orvosi vizsgálatra kellett mennem, hogy nem vagyok-e AIDS-es. Azt hittem, hogy azért küldenek el, mert a fiú elkapott valamit, és én is AIDS-es lettem. Nem tudtam elképzelni, hogy kimegyek fél évre, és három hét után kirúgnak. A fiú miatt kellett hazajönni. A lányok kelet-európaiak voltak, meg rusnyák. Hogy melyik országból származtak, nem tudom, nem is érdekelt. A live show-ban az a lényeg, hogy a fiúnak álljon. Ha ez megvan, akkor jól együtt tudtok dolgozni, akkor nagyon jól meg lehet csinálni. Ha a fiú leblokkol, akkor aztán össze-vissza bénáskodunk mind a ketten. Az a fiú nagy kúrógép lehetett, mert bírta. A szép pózokat szeretem, legjobban azt, amikor egy nő a fiún ül, meg amikor hátulról...

Anikó úgy döntött, nem erőlteti tovább Japánt. Bement egy ügynökséghez, hogy kipróbálja a filmezést. Úgy emlékszik, az első forgatás Olaszországban volt, de arra már nem, hogy pontosan merrefelé.

- Akkor már meg volt csináltatva a cicim, szép természetesre. Úgy volt, hogy szőlőültetvények között leszek, de nem tudták megszervezni, így tök fölöslegesen mentünk ki Olaszországba. Aztán visszamentünk, és megcsináltam az első szettetemet. Rögtön össze akartak tenni két fiúval, egy négerrel meg egy normálissal. Kicsaptam a balhét, mondtam, hogy én egy négerrel nem! Akkor összetettek egy profi fiúval. Ügyes volt, mindig mondta, hogyan, mit csináljak. Mindenbe bele kell jönni, érezni kell a kamerát. Úgy képzeld el, hogy ezt a legeslegelső filmemet már adták a Private Goldon. Nem is hiszem el! Arról szól, hogy a fiú pisil a vécében...,

én bejutok, és mondom hogy hűűű, ő menne ki, erre én befogom a száját, és elkezdem szopni. Nem olyan nehéz kimondani ezeket a szavakat. Amikor forgatás van, akkor ott kiabálják rendesen, hogy „szopjál erősebben, szopjál szépen, szopjál erotikusan”!

Anikó azt mondja, hogy ő a magánéletben nem olyan, mint a filmen. A mostani barátjával fél éve vannak együtt. Ha kedve tartja, letámadja, de van, amikor szelíden hagyja, hogy a fiú jöjjön.

- Ezek már érzések. Amikor filmezek, teljesen kikapcsolom az agyamat, máshol járok. Az a dolgom, hogy mindent a legügyesebben, a legszebben, maximális odafigyeléssel csináljak meg.

Anikó szerint ha a Private tízből négyet levetít, akkor az már nagyon jó. Ő egyébként sokat forgat, kéthetente egyet, néha kettőt is a rövidebb szettekéből, vagy a még kisebbekből, de csinált jó néhány „nagy filmet” is. Lehet, hogy nem szereti az édesanyját, de a pénzét rábízta. Ő gyűjtögetett, abból lett a kis lakás. Pusztán a filmes pénzből persze nem futotta volna lakberendezőre, meg ennyi tigrisre.

- Én már tizenhét évesen bevállaltam. Mindenre képes voltam a pénzért. Nem volt autóm, de nagyon szerettem volna. Volt egy barátnőm, lesbikus. Bent voltunk egy ügynökségen, és kivettek minket privátra. Azért mentünk együtt, mert kértek előtte egy lesbit is. A lány úgy kinyalt, hogy sírva fakadtam, és azt mondtam, hogy ilyet még nem éreztem. Azért fakadtam sírva, mert nagyon szerettem azt a lányt. Ő nemcsak szeretett, de szerelmes is volt belém. Hűűű! Nagyon! Munkán kívül nem volt szexuális kapcsolatunk. Képzeld el, hogy a lány annyira féltett már engem, hogy tudod, mikor privátban voltunk, és csináltak engem, akkor így fogta a kezemet, mert neki fájt. Szerelmes volt belém, én viszont nagyon rondán viselkedtem vele. Már rég nem beszéltünk, nem tudom, miért voltam ilyen gonosz... Emlékszem, hívtak minket a

High Life-ba. Nagyon hideg volt, magas sarkú cipőben álltunk a villamosmegállóban, zuhogott a hó, és átöleltük egymást. Nagyon szerettem ezt a lányt. Vége lett, mert ő azt mondta, hogy én nem vagyok igazi lesbikus.

Anikó soha nem használt drogot, alkoholt sem fogyasztott, de a tánchoz azért néha igénybe vett gyorsítókat. A privátot nem vitte túlzásba, havi két-háromnál többet nem vállalt az ügynökségnél. A lakásába nem enged be vendéget, elvi alapon. Ami a filmezést illeti, szeretne fejlődni, pedig Hopka, a producere, borzasztóan dicséri. Kolléganőitől eltérően nem igazán rajong a profi fiúkért. Azt mondja, akármennyire bevált fiúkról van szó, Összehozzák őket

mindenféle menekülttel, akik hordozzák a bajt. Hiába van AIDS-teszt, azon kívül is vannak különféle dolgok, gombák, tripper, egyebek.

- Gumi nélkül kell lenni, tényleg nem tudhatod, hogy kivel raknak össze. Mindig a bevált fiúkat használják. Szerintem ezek a fiúk már észre sem veszik, ha betegek, olyan immunisak rá.

Anikó bevallja, hogy karrierje kezdetén gyakran voltak pillanatok, amikor kihagyott, nem figyelt oda arra, amit csinált. Csak egy dolog számított: legyen túl rajta, és adják oda a pénzt. Most már figyel a mozdulataira, arra, hogy a haja ne lógjon az arcába, hogy szép legyen. Az elején persze volt sok minden más is, szokatlan dolgok, amik zavarba hozták. Például az anál.

- Furcsa volt az elején. Előtte a magánéletben sem análoztam, bedobtak a mélyvízbe. Az elsónél profival voltam, akkor még nem is éreztem, de utána úgy elkezdett fájni! Most már olyan is van, hogy egy punciba két izé..., de azt nem bírnám megcsinálni. Megmondom őszintén, nekem olyan filmem nem is volt, ahol normált kellett csinálni. Vagy anál, vagy dipi. Aki csak normált csinál, annak nincs sok munkája.

Megkérdeztem Anikót, hogy szerinte miért ekkora siker pénzügyileg a pornó. Szerinte ilyen korban élünk.

- A nagymamám korában még egy tampont se reklámozhattak, mert szégyen volt. Ha most valaki megnézi a Mónika show-t, mást se hall, csak hogy ki kit elégített ki, meg szex, szex és szex. Az egész egyre durvább lesz. Jobb nem lesz már, csak egyre durvább. Van olyan lány, aki azt mondja, inkább ötször hány, mint hogy egyszer anált vállaljon. Mondtam, én inkább vállalókat anált, mint hogy egyszer hányjak... Hol a határ? Előfordult, hogy hat fiúval voltam. Feltettek egy bárszékre, a fejem lelógott, az egyik itt csinálta, a másik ott, és ilyenek... Nem fáradtam el jobban, mint ha kevesebb fiúval lettem volna, csak megalázóbb egy kicsit. Ha egy vagy két fiúval vagy, még lehet szépíteni a dolgot, azt még tudod irányítani, de ha hat van, akkor már nem. Ha hatan élveznek az arcomra, kikapcsolom az agyam, és úgy vagyok vele, hogy megcsinálom, mert most ezt a munkát kaptam. Sohasem adom vissza a munkáimat. Bármit mondanak, mindent elvállalok. Állatosat nem kértek tőlem még, de nem is fognak. A kaka meg a pisi nekem nem jön be. Az aberrált dolgokra egyre nagyobb lesz az igény. Az átlagos szex sok férfit már nem izgat fel. Olyan emberekről van szó, akikről nem is képzelnék.

Különösen sikamlós területre érkeztünk. Felgyorsul a párbeszéd is.

- Mert?

- Akiknek sok pénzük van, akik megkaptak mindent, azokat nem izgatja fel a normális szex.

- Honnan tudja? -Tudom.

- Honnan?

- Tudom, de nem mondom meg.

- Honnan?

- Privátokból. Olyan emberek, nem is hinnéd róluk!

- Üzletemberek, politikusok?

- Nem, nem akarom elmondani. Szerintem egyébként ez egyre jobban el fog ízélni. Az a baj, hogy azt én már nem fogom túlhaladni, inkább megállok.

- Miből élne meg?

- Bármelyik pillanatban jöhet a nagy szerelem, nem tudom, jöhet akármi.

_ Soha nem ismerték fel?

_ Soha. De csak a barátnőmmel tudok mászkálni, vele be tudok ülni egy kávézóba. Ha melegítőben elmegyek a Tescóba egyedül, az még rendben van, de csinosan, szépen felöltözve nem tudok elmenni sehova.

- Miért?

- Nem tudom.

- Megjegyzéseket tesznek?

- Nem. A szemeken látom, nem is tudom elmondani... Csak a csinos, szép dolgokat szeretem, ki se lóg a fél csöcsöm, és mégis úgy néznek!

- Volt pszichiáternél?

- Voltam. Elmondtam neki is. Azért mentem hozzá, mert sokat dolgozom. Soha nem mondtam semmire, hogy nem vállalom el, azt sem, hogy pihenni akarok. Van, hogy napközben forgatok, este táncolok, soha nem mondom, hogy elég. A pszichiáterem szerint is túl sokat dolgozom, és keveset pihenek. Felírt gyógyszert,

kedélyjavítót, nyugtatót. Akkor szedem, ha nem alszom, fáradt vagyok, és már besokalltam a munkától.

- Ha esetleg tíz év múlva találkozánk, mi kellene ahhoz, hogy azt mondja: boldog?

- Szeretnék gyerekeket, egy házat kerttel, ahol majd a gyerekek rohangálnak, egy nagyon boldog családot szeretnék. Ezért mindent megteszek... És jó anya szeretnék lenni, nem olyan, mint...

HOPKA FERENC, PRODUCER

1999-ben kezdtem, és mondhatom, hogy szinte rögtön díjat kaptam. Az ott lévő' magyarok a szívükhöz kaptak, Kovi, meg mások is, hogy ez a rohadt strici miért kapott?! Azért voltak kiakadva, mert egy vidéki senki voltam a szemükben. Jártam Európát, de nem reklámoztam magam, nem bulvároztam, nem majomkodtam a tévében. Ezért is volt nagy dolog előttük megkapni egy komoly díjat.

Kicsi falu Eger környékén. Fehérre meszelt ház, kerttel. Két munkaruhás férfi gyümölcsfákat metsz. Csinos, fiatal lány nyitja a kaput, köszön, és indul is a távoli buszmegálló felé. Hopka szerint ő a legkedvesebb lány a népes egri rajongótáborból. Kényelmes, nagy vasketrecben buli-terrier, nem lehet kiengedni, mert összesározza a falat. A konyha teljesen hétköznapi, semmi különös. Nagy, barna cserépkályha lóg át a szobából, de már nincs használatban, bevezették a központi fűtést. A hálósobában hatalmas, rusztikus, hántolt farönkökből ácsolt ágy, a fal mellett ugyanilyen típusú asztal, székekkel. Az ágy méretéi a gruppszex igényeihez szabták, merthogy itt időnként dolgoznak is. A helyiség stúdióként, hálósobaként és műteremként is funkcionál. Mindenütt kazetták, kellékesdobozok, műszaki berendezések. Szürke, bebújós szőr nyuszipapucs mellett kézi súlyzókészlet. A könyvespolc rövid, rajta néhány német pornókazetta, egy elavult Büntető Törvénykönyv, és Rejtő Jenő-könyvek az egykor közkedvelt Albatrosz sorozatból. Leválasztottak egy vendégszobát is sárga függönnyel meg egy könyvespolccal, a könyvek helyét díjak foglalják el. Az ablakból a kertre látni, kopasz diófán boxzsákot lenget a szél. A kerítés csak jelképes, a parlagföld egészen a néhány száz méterre kezdődő házsorig mind

Hopka tulajdona. Egyszer talán majd kemping épül rajta - mondja a házigazda.

- Sajnos már 37 éves vagyok. Ez egyre elviselhetetlenebb számomra, mert tudom, hogy egyszer abba kell hagyni, vagy át kell alakulni, ráadásul már az energiámból is veszítek. Egerben születtem, édesapám pedagógus, a szüleim már túl vannak a hetvenen. Velük elég nehéz volt elfogadtatni, amit csinálok. A gyerekkor? Nyugodt volt. Tanultam és fociztam. Büszke vagyok rá, hogy van egy érettségim meg egy szakmám, irányítástechnikai műszerész. Érettségi után elmentem egy építőipari céghez éjszakai rendésznek, ezt úgy hívták, hogy telephelyőr, kutyával. A munka mellett tanultam, magoltam a magyart meg a történelmet, a szüleim erőltették, hogy menjek főiskolára. A felvételi nem sikerült. Bevonultam katonának. Csapatnál voltam, bőrbetegséget kaptam, így felkerültem Pestre a Honvédkórházba. Igyekeztem hasznosítani magam, segédápolóként dolgoztam, minket hívtak tökösnővérnek. 1987-ben szereltem le, megszereztem a hivatásos jogosítványt. Számomra óriási dolog volt egy nagy teherautót vezetni. Az Agria Volánhoz kerültem. Két, két és fél évig fűszerkeztem, ott már maffiáztam egy kicsit. Akkoriban csak télen lehetett banánhoz jutni, az olyan volt, mint az arany. Fiatal sofőr voltam, mégis én hordtam a banánt, mert megkentem a szállításvezetőt. Hiába írták a papírra, hogy egy boltnak tíz karton jár, én átjavítottam ötre, és egy kis jutalomért voltam hajlandó odaadni mind a tíz kartont. Az öltözőben az öreg sofőrök kérdezték, hogy miért én viszem a banánt. Mondtam nekik, azért, mert én nem vagyok olyan buta, amilyenek ti vagytok. Nem akartam boltok között leélni az életemet, elmentem Tiszaújvárosba, két évig hordtam a műanyagot az ország egész területén. Aztán segédvezetőként kamionosokkal jártam nyugatra. Már-már én is kamionos lettem, megvoltak a papírjaim, a vizsgáim, de jött a rendszerváltás, és privatizálták a teherforgalmat. Ez engem sokként ért, hiába próbáltam egy autóval maszekolni, nem kaptam fuvart, így az utcára kerültem.

1992 környékén teljesen nincstelen voltam. Az összes pénzemet elvitte a próbálkozásom. Apám segített ugyan, de eljártam boltokba lopni. Dupla bélésű nadrágom volt, abba dugtam az élelmet, nem tudtam mit csinálni.

Egerben működött egy night klub, de nagyon drága volt. A városban volt még egy lengyel piac is, amikor az megszűnt, a szomszédos kocsmá is tönkrement, elmentek a vendégek. Egy régi focistatársamtól kértem ötvenezer forint kölcsönt, abból kibéreltem, és átalakítottam a kocsmát. Ez a night klub hatalmas bizniss volt, rögtön rentábilis lett. Vettem szép bútorokat, csináltam diszkót. Ózdról, ahol óriási volt a szegénység, rengeteg lányt csábítottam magamhoz. Táncoslányokat hoztam, meg pajkos csajokat is, azaz kurvákat. Az én night klubom nem volt olyan drága, mint a másik, emberibb volt, bejöhetek hozzám a kispénzű vendégek is. Jöttek aztán a játékgépesek is, meg az olajvállalkozók. Az első Bokros-csomagig jól mentek a dolgok, utána eltűntek az emberek meg a fekete pénzek, egyre kevesebben jártak hozzám. Live show-val próbáltam feldobni a night klubbot, akkor ismerkedtem meg a pornósokkal. Jó volt ez a klub, de idegesítettek a részegesek, ráadásul megjelentek az ukránok is, kérdezték, hogy kinek fizetek, és mennyit. Akkor előhoztam az Astort, a buli-terrieremet, mondtam, hogy neki fizetek, de nem védelmi pénzzel, hanem Chappivel. Nyugodtan meg lehet írni,

jártak hozzám rendőrök is bulizni, névnapozni. Dugtak, ittak rendesen, de soha nem fizettek, csak hátba veregettek, milyen jó, hogy én itt vagyok! Szép, jó időszak volt ez.

1998-ban, a választások előtt Pesten javában robbantgattak, Egerben ugyan nem volt semmi, a rendőröknek viszont eredményt kellett produkálni. Volt négy night klub, mindegyiket betámadta a kommandó. Egy éjszakára engem is bevittek. Nem elég, hogy bevittek, tönkretették az üzletet, írtak az újságok mindenfélét pisztolyról, kábítószeréről. Valakinél találtak fél gramm speedet, a

fegyverről meg kiderült, hogy engedéllyel tartott gázpisztoly, meg egy flóbert volt. Még egy évig üzemeltettem a klubot, ne mondhassák, hogy félelemből csuktam be. Igazából már a razzia előtt is pornóztam, akkor már megismerkedtem a németekkel.

Említettem, hogy a bárban rendeztem live show-t, így ismertem meg például Carlost. Ő Debrecenben járt tíz évig az orvosi egyetemre. Azért ilyen sokáig, mert kétszer került sikkre futtatásért. Ezen a képen egy félvér debreceni csajjal vagyok, az apja fekete orvos, az anyja egy magyar ápolónő... Ez legalább tízéves fotó, ők itt kezdő modellek... Ez két román lány, Szatmárnémetibe jártam ki értük. A román határőröknek legalább annyi pénzt fizettem, mint a benzincsempészek. Ezek itt ukrán lányok...

A pornosok közt megismerkedtem egy nagymenő sráccal, Attilával, ő Németországba járt ki pornózni, de forgatott itthon is. Neki vittem lányokat a night klubból provízióért. Nem volt rossz, hozott egy kis pénzt. A lányok kezdték mondogatni, hogy Feri, miért nem csinálod te is, hiszen csupa szerencsétlen fiút hoznak, ráadásul mindegyiknek kicsi a farka. Mondjuk én addig nem is tudtam, hogy nagy a farkam,

mert nem vagyok homokos, hogy nézegessem másokét, de elkezdtem ezekre a véleményekre odafigyelni. Azt mondtam, ez is egy kihívás, úgy, mint a kamionozás, miért ne próbálnám ki?!